

krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, bødekrav eller forurettedes krav på erstatning i sagen.

Efter § 802, stk. 3, kan beslaglæggelse af en mistænks hele formue eller en del af denne, herunder formue, som den mistænkte senere måtte erhverve, foretages, såfremt tiltale er rejst for en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og tiltalte har unddraget sig videre forfølgning i sagen.

Ifølge retsplejelovens § 803, stk. 1, kan genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelse er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Retsplejelovens § 805, stk. 1, bestemmer, at beslaglæggelse ikke må foretages, hvis indgrebet står i misforhold til sagens betydning og det tab eller den ulempe, som indgrebet kan antages at medføre.

Det følger af retsplejeloven § 802, stk. 4, at skriftlige meddelelser eller lignende, som hidrører fra en person, der efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne i den konkrete sag, ikke kan beslaglægges hos en mistænkt. § 170 omfatter præster, læger, forsvarere og advokater, i tilfælde hvor meddelelserne vedrører oplysninger, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed. Det samme gælder materiale, der er omfattet af § 172, i tilfælde hvor materialet indeholder oplysninger, som den pågældende er fritaget for at afgive forklaring om som vidne i sagen. Dette har betydning for redaktører og redaktionelle medarbejdere m.fl. ved foretagender, der er omfattet af medieansvarsloven.

Tilsvarende undtagelser gælder med hensyn til beslaglæggelse af skriftlige meddelelser mellem den mistænkte og den pågældende person samt dennes notater og lignende vedrørende den mistænkte hos ikke-mistænkte personer, jf. § 803, stk. 2.

Efter retsplejelovens § 807 d, stk. 1, bortfalder rådighedsberøvelse som følge af beslaglæggelse efter §§ 802, stk. 1, og 803, stk. 1, senest, når sagen er endeligt afsluttet ved dom, påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, medmindre det beslaglagte konfiskeres.

Indtil da kan den, der har interesse heri, fremsætte begæring over for retten om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelsen, jf. § 807 c.

Hvis indgrebets øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, herunder sikkerhedsstillelse, kan der træffes skriftlig aftale herom med den, som indgrebet retter sig imod, jf. § 805, stk. 2.

Retsplejelovens kapitel 93 a indeholder regler om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning. Efter retsplejelovens § 1018 b kan der gives erstatning til en sigtet, der som led i strafferetlig forfølgning har været udsat for beslaglæggelse, hvis påtale opgives, eller den pågældende frifindes, uden at dette er begrundet i, at den pågældende findes utilregnelig. Erstatning ydes for økonomisk skade samt for lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold.

Ifølge § 1018 c kan erstatning ydes, hvis det findes rimeligt, i de tilfælde, hvor der over for en person, der ikke har været sigtet, har været iværksat indgreb som led i en strafferetlig forfølgning.

Erstatningskrav, der på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler rejses af sigtede, domfældte eller andre i anledning af strafferetlig forfølgning, behandles efter begæring efter reglerne i kapitel 93 a, jf. § 1018 h.

3.2 Rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indfrysning af formuegoder eller bevismateriale

Præambelen til rammeafgørelsen indeholder en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af rammeafgørelsen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med fuldbyrdelsen af beslaglæggelseskendelser.

Efter præambelbetragtning nr. 6 kan intet i rammeafgørelsen fortolkes som et forbud mod at nægte at indfryse formuegoder, i forhold til hvilke der er afsagt en beslaglæggelseskendelse, hvis der er grund til at formode, at beslaglæggelseskendelsen er afsagt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Endvidere anføres det, at rammeafgørelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

Det følger af [artikel 1](#), at formålet med rammeafgørelsen er at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat skal anerkende og på sit område fuldbyrde en beslaglæggelseskendelse afsagt af en juridici myndighed i en anden medlemsstat. Det anføres samtidig udtrykkeligt, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som